

“Soarele e unul, mama una este”

Gândul că va veni o zi, în modul cel mai neașteptat și crunt, sau poate, dimpotrivă, lent și dureros, în care nu voi mai fi copilul cuiva și nu voi mai avea unde să alerg, să mă adăpostesc, într-o îmbrățișare învăluitoare, care să mă apere de lume, gândul că va veni o zi, pentru care nu voi fi niciodată pregătită, în care nimeni nu va mai avea grijă de mine și nu mă va iubi, total și necondiționat, nimeni nu va intra, în noapte, și nu se va trezi, în zori, întrebându-se dacă mi-e bine, acolo unde sunt, gândul că nu mă voi mai simți un copil iubit și protejat și voi fi doar o mamă grijulie, orfană de iubirea părinților... gândul acesta mă macină, mă înspăimântă, mă copleșește.

De fiecare dată când o văd pe mama, mi-o amintesc într-o toamnă îndepărtată, în care a încetat, brusc, să mai fie copilul cuiva, în ziua în care a murit bunicul și în noaptea în care bunica i-a devenit, printr-o cinică ironie a sorții, copil. Știu că se spune că, cine supraviețuiește unui accident vascular, se naște pentru a doua oară. O văd pe bunica agățată de brațul mamei mele, făcând pași mici, tremurători și temători, în jurul mesei, aceeași la care se așeza și mama o învăța să citească, să-și scrie numele, cu mâinile obosite și noduroase. Îi scria literele, una câte una, pe care bunica le repeta, cu voce stinsă, în mod greoi și indescifrabil. Timp de zece ani, bunica a rămas copil, iar mama a îmbătrânit lângă ea. Atunci când le vedeam așezate la masă, deasupra unei foi cu litere scrise mare, de tipar, mă

gândeam că imaginea aceasta ar putea fi o splendidă și dureroasă metaforă a unui cerc al vieții care se închide, cu iubire primită, iubire dăruită...

În astfel de momente, mă simt vinovată pentru tot timpul pe care l-am irosit, copleșită de prea multa iubire a mamei mele și a tatălui meu, judecând, criticând, ascunzând, spunând jumătăți de adevăruri sau minciuni, reproșând timpul în care nu erau lângă mine, dar și cel în care prezența lor era sufocantă, învinuind pentru decizii luate în numele meu, pentru eșecuri, pentru vise abandonate...

Pe nimeni nu chinuim atât de mult așa cum o facem cu părinții noștri, iar ei continuă să ne iubească și să ne ierte. Uneori ne răzbunăm, infantil și inutil, ca atunci când eram mici și ne spuneau să facem un lucru, iar noi făceam tocmai pe dos. Adolescenți fiind, descoperim că, făcând pe dos, îi supărăm și, în mintea noastră imatură, îi pedepsim, așa că facem tocmai ceea ce știm că nu vor să facem, ne îndrăgostim de cei care suntem siguri că nu le sunt pe plac, suntem îndărătnici și stăruim în greșeli, vrem să stăm cât mai departe de ei, dar

ne întoarcem mereu acasă, suntem rebeli și nestăpâniți. Vom înțelege, mai devreme sau mai târziu, că singura formă de rebeliune, care nu poate duce la schimbarea unei ordini existente, este cea împotriva părinților noștri, pentru că iubirea lor e rezistentă, e invincibilă, e invulnerabilă, chiar dacă noi ne încăpățânăm să fim, pentru ei, un fel de călcăi al lui Ahile, punctul care îi face să se simtă fragili și imperfecti. Noi îi vrem perfecți, de fapt, îi vrem doar altfel, sau ca părinții altora, și nu înțelegem că ceea ce îi face să fie unici e tocmai iubirea imensă cu care ne înconjoară, ne sufocă, ne protejează.

Apoi, devenim noi înșine părinți. Ne dăm seama că am fost, adesea, niște copii greu de împlănit și de mulțumit, că am fost, de multe ori, nemiloși și nedrepti, dar credem că am învățat din propriile greșeli și din cele ale părinților noștri și că noi vom fi niște părinți perfecți, sau mai buni. Creștem și noi, odată cu copiii noștri, și începem să înțelegem că e al naibii de greu să fii părinte, că există puține reguli scrise și o infinitate nescrise, că nu e întodeauna suficient să fii bună cu copilul tău, ca să fii considerată o mamă bună, că nu e atât de simplu pe cât ni se

părea nouă, atunci când eram copii, să fii autoritar, ferm, intransigent și deopotrivă, blând, tandru, răbdător și iertător. Ca părinți, facem greșeli, în care stăruim, uneori, așa cum o făceam, copii, dar e rândul nostru să fim judecați, criticați, "pedepsiți", de proprii noștri copii, care ne reproșează că suntem prea prezenți sau prea absenți, că suntem prea autoritari sau prea democratici, că îi sufocăm cu dovezi de iubire sau că suntem prea reci, că suntem nedrepiți și incapabili să-i înțelegem, să le descifrăm mintea și sufletul prea întortocheate.

Nu există un secret miraculos al echilibrului dintre părinți și copii, așa cum nu există reguli care să ne garanteze că vom fi părinți perfecți. Facem greșeli din prea multă iubire, așa cum iertăm din prea multă iubire. Repetăm același erori pe care le-au făcut părinții noștri, pentru că iubim așa cum au făcut-o ei, total și necondiționat. Atunci când ne dăm seama de asta, înțelegem, în sfârșit, că au fost părinți buni, pentru că ne-au învățat singurul lucru care contează cu adevărat, și anume, să iubim.

Băiatul meu e vădit stânjenit, când îl sărut pe obraji, în fața școlii, înainte de a intra în clasă, așa că sunt nevoită să-i dau un pupic grăbit, din mers, și să-i spun, șoptit, *ti voglio bene*. Prefer să-și amintească, peste ani, că se simțea stingherit de o mamă excesiv de tandră, dar că era iubit.

Până atunci, însă, în fiecare an, de Ziua Mamei (care se sărbătorește, în Italia, a doua duminică din luna mai) îi place să-și amintească niște versuri dintr-un cântecel pe care i-l cântam mereu, atunci când îl adormeam: *Mama coace pâine, soare în ferestre, soarele e unul, mama una este!*

Textul acesta l-am scris gândindu-mă la toate mamele, cunoscute și necunoscute, care iubesc și iartă în fiecare clipă a vieții lor.